

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΟΥΓΡΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΣΙΓΜΟΝΤ ΜΟΡΙΖ

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

ΤΟΝ κόσμο, δέν είχαν άλλη ζούβντα από το γάμο που θά γινόταν την επομένη. Όλοι οι μεροκοματάρηδες συζητούσαν γιά το ξερασιμόν αυτό γεγονός. Κι' έκασον που τους ένθουσιάζε περισσότερο ήταν ή υπάκουη του άρεντικού, ότι θά έδινε ένα τραπέζι σ' όλους τους εργάτες του στη μεγάλη αυλή του σπιτιού του. Θά έβριαν, θά χορεύει, θά τραγουδούσαν... Όταν καμείς δουλεύει όλημερα σκυμμένος πάνω στη γη, με το τσάπι και το άλιτο, κάτω από το λιπώρι, μπορεί νά γαράτα ένα μίνα πριν με την προσμονή ενός τέτοιου γλεντιού.

Αν' όλους όμως πιο χαρούμενος ήταν ο Γιάννης Κις. Από την στιγμή που έμαθε ότι οι γειτονίκοι του άρεντικού, είχαν λάβει διαταγή νά γιάξουν και λαχανοντομάδες, δέν μπορούσε νά ησυχάσει. Μιά σκέψις μονάκι τόν άναρχολούσε:

— Θά φάω έξηντα τομάτεςον ντομάδες!

Θά τους χορεύσω μά γιά πάντα.

Ο Γιάννης Κις πείθανε γιά το φά αυτό. Με την διαφορά ότι οι ντομάδες, γιά νά γίνουν της προσκετιής χρειάζονταν πολλά έδαφος — κρέας, βοτύριο, μπαχαρικά — και ο φτωχός ο Κις δέν κέρδιζε τόσα πολλά, ώστε νά μπορεί νά προσφέρει συχνά στον έαυτόν του την στανία αυτή απόλαυσι.

Και τώρα, περιμένε με άναπονηρία πότε θά επηρεόση ή αφιάνη μέρα γιά νά γίνουν οι γάμοι της κόρης του άρεντικού... και νά φάη λαχανοντομάδες...

Με την σκέψις αυτή, δέν υπόρσε νά δουνέση ως το βράδι. Κανείς όμως δέν άπέθεσε σημάσια στην τετραλιά του, γιατί καμείς δέν κούρσε τον Γιάννη Κις. Ήταν σχεδόν άόρατος άνθρωπος. Ούτε δινιούτος, ούτε άδινιούτος, ούτε ψηλός, ούτε κοντός, ούτε κούτσος, ούτε καλός χορευτής...

Ήταν μονάκι... δύο μάτια και μία μύτη. Ποτέ δέν γενιόθηκε το αυλάκι του μά ιδέα. Το πρωί, ξενιούσε και το βράδι πλάγασε... Όταν μεγάλωσε, παντρεύτηκε. Τότε μπόρσε, γιά τελευταία φορά, νά χορεύσει φάι. Έφαινε μάλιστα τόσο πολύ, ώστε έπαθε βαρυστομαχία...

Ο Γιάννης Κις δέν έφαινε ποτέ από το χωριό του, δέν πήγε ποτέ στομάτις. Τά μόνα τξείριδα που έκανε, ήταν μερικές έξομαίσεις στά γειτονικά χωριά, σέ μέρες μεγάλου λαγηνόου. Μιά μονάκι φορέ έλασε πλούσια στην ζωή του: την μέρα που ο πατέρας του λίγο έλασε νά τον σκοτώσει, επειδή έφαινε μόνος του μία μεγάλη γούδαμε γεμάτη μελιζούρα... Μά ο πατέρας του, ένω σίρωνε ένα χοιτόν ραβδί γιά νά χριτύσει τόν γιό του, παρακάτις, έφαισε την έκροσσία του κι' έστεισε ανάμεσα, χριτύσει το κεφάλι του σ' ένα άγκωνάκι κι' έβαινε στον τάφο...

Τά θέματα αυτά έκανε τον Γιάννη νά ξεκαρδιόση στά γέλια...

Ο Γιάννης Κις γιά ένα κοπάγια μονάκι ένδιωκερόταν στην ζωή του: γιά το φάι. Ύψου από τόν κόσμο αυτόν περι σπέρφερονό όλες ή σκέψις του. Μή φαντασθήτε, όμως, ότι είχε πολλές γνώσεις στο κεφάλαιο τόν φαγητόν. Τό μόνο καλό πράγμα που δοκίμασε στην ζωή του ήταν οι λαχανοντομάδες. Είχε έκούσει λέξαινα ότι υπάχουν και άλλα καλά φαγητά, μά δέν τόν δόθηκε ποτέ ή ευκαιρία... νά τά δοκιμάση... Η φροσίδε, οι βολβοί και ο τραχανάς ήσαν τά πιο συνηθισμένα φαγητά που έφαιναν ή γυναίκα του...

Τό βράδι, όταν ήθελε ή ώρα νά σκαλίσουν, το άρεντικό μάζεφε βόλους τους εργάτες του και τους έλεγε:

— Άφισο το βράδι, σάς προμείνω όλους στην αυλή του σπιτιού μου. Θά σάς έχω στερωμένο ένα μεγάλο τραπέζι. Το νού σας νά μή μου έφθετε φαγευμένα, γιατί θά σάς έχω πολλά φαγητά!...

... Έσπείνη την νύχτα, ο Κις έθην

μύρσε νά κλείση μάτι από την άγρονα του. Ο ύπνος τόν πήρε μονάκι κατά τα χαράματα. Ένας ύπνος γεμάτος καλά όνειρα... Ο Γιάννης Κις έβλεπε πως έφαινε λαχανοντομάδες και χοιρινό στη σουβίλα!...

Τέλος, έφτασε, το μεγάλο, επίσημο βράδι...

Οι μεροκοματάρηδες σάβλωναν νοσές από την δουλειά τους, γιά νά γαρτίουν και ν' αλλάξουν. Και, την άραμμένη ώρα, θροσκόντουσαν όλα συγκεντρωμένα στο άχαρνιτικό τώ άρεντικού τους. Όλα ήσαν γεμάτα-νοι και γλαστά... Οι έπισημοι καλεσμένοι τώ άδοδεσπότη ήσαν καλώς μεθίσαι...

Έβαλαν τόν Γιάννη Κις νά καθήση σέ μία γωνιά της αλής. — Τόσο το καλύτερο! έλεγε με το νού του. Αέν θά με βίξουν νά τρώω.

Και περιέμενε το φαγητό, με την ίδια άλύγιστη έπισημή και ένειρήσωνε και τους προγόνους του, όταν έκοινα παίρμαυσαν κατά τόν τρώκων.

Τέλος, έφαινε την σούτα. Έδωσαν τώ Γιάννη μά βασιέα γαβιάνα γεμάτη ως άπάνω. Ένα δαχτύλο κίτρινο λίπος έβλεπε στά χείλη της γαβιάνας... Ο Κις πήρε το κοτσάκι και άρχισε νά τρώει με άργη και έπισημο φθος. Ύστερα, όμως, από λίγες κοτσάτες, έκανε, μά τρομακή διαπίστωση: Είχε χορτάσει!...

Ο Γιάννης Κις γλόυμασε. Κατάλαβε ότι είχε έπιβάλει στον έαυτό του μία άποστολή άνωτεση τόν δυνάμεών του. Και άπότωση ξεκαρδιόσε μία όδινιστή συνειδηση της μορφοτήτος και ταπεινότητος τώ ανθρώπου... Η σούτα έτι ήταν πιθανό νά μή μπορεί νά κρητύσει τόν λόγο του, τόν έκανε ν' άνατριχιάση...

Μάζεψε τά φρούδια του και κάθεται σιωδές χαράχτηκαν στο κομμάτι μετσότου "Έσφιζε τις γαρές μαυλές του — και έβαινε νά έπιθεσι έναντιον της γαβιάνας... Στο βάθος της ύπνοης ένω μαζάκι δονιότα του, βάζοντας την ίδια προπάθεια που κατέβαλε, όταν έφαινε την γη με το τσάπι του...

Όταν άδειασε το πιάτο του ο Γιάννης έννοιωσε νά τόν πεινάσει, διάθεση γιά ήμισο. Η σούτα ήταν πολύ παχιά γιά το άναμμένο στομάχι του, άμώθητο στο καλό και πολύ φάι...

Σέ λίγο, τώ έφαινον ένα πιάτο γεμάτο κωθαράκι με άσπρο τυρί και μετσό κομμάτια φουά. Ο Γιάννης ξεκαρδιόσε το κοτσάκι και άρχισε νά άδειεύει το πιάτο με την ίδια σοβαρότητα... Απώσος, έννοιωσε νά έπιγροτο βάρος στο στομάχι. Νόμισε πως άν μπορούσε νά κρητύσει, νά βλαστημήσει, θά τώ έφαινε το βάρος αυτό... Και έφαινε γέλιο τόν βλάστημα άνωσας. "Όλοι ήσαν έθνηια και γλαστά, και έφαιναν άφάταγα... Μά ο Γιάννης Κις καταλάβαινε πως όλα ήσαν τελειωτά πιά κι' αυτόν. Αέν θά μπορούσε νά φάη τίποτε άλλο!

Τό επόμενον φαγητό ήταν χοιρινό κωνιστό. Μόλις το είδε ο Γιάννης, άνοιξε τά μάτια του με βουλιμία και έπε στον ύπνορήν νά τώ δώσει ένα μεγάλο κομμάτι...

Και ή δουλειά αυτή βάστακε δυό δολώρηδες φθος. Ο Γιάννης έφαινε απ' όλα τά φαγητά. Θά το θεωρούσε προσβαλή γιά την έπισημοτητα του ν' άρνηθή έστω και ένα πιάτο...

Τέλος, έφαινον και λαχανοντομάδες.

— Θά φάω έξηντα! έλεγε νά τόν νού ο Γιάννης Κις. Ναι, πρέπει νά έξηντα ντομάδες!

Μεγάλα κομμάτια κρέας κολιμπουσανε ύβασα στη σάβια μεζέ με τους λαχανοντομάδες. Ο Γιάννης, άρσφ έφαινε τρεις ντομάδες, δίστε, τώ προήθη τον σ' ένα κομμάτι κρέας, ύψ και τόσο καλοσημμένα...

Ξαφνικά, σπρόθηκε όθος, σάν νά τόν διάκωσαν φείδι. Τά μάτια του ήλχαν πεταχτή έξω από τις κόγχες τους, κάτω από τά πιανά φουδία του. Η φλέβες τώ λαμφοί του ήλχαν φροσκασίαι.

Με δυό πηδύματα, ο Γιάννης βίγαιε από την αυλή και βρόθηκε τώ βάθος τώ κήπου.

Άκούστωσε σέ μία δαιμονική, σπυρλιόσιστη δολώρηδες από ένα λώζινα και τό κομμάτι τώ κρέας. (Η συνέχισια εις την σελίδα 1196)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΧΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τό «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιά νά εδχαριστήσουν τους πολυπληθείς αναγνώστες τόν, άπεράσιον, έκτός τών βίβλων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, νά τους δεικνυλόνουν ν' άποκτήσουν και τά άλλα μέλη της βιβλιοθήκης τώ "Έξου, όσοι από τους αναγνώστες μας παρουσιάζουν τά απαραίτά δελτία, τά όποια γράζονται γιά νά πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θά δύνονται νά πάρουν συγχρόνως και την «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τώ Μπαλζάκ ή την «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ» τώ "Ιουλιό Βέρν, πληρώνοντας όκτώ δραχμύς γιά τό κούβεντα απ' αυτό, αντί τών 20 πού τιμώται έκασόν. Με άλλους λόγους, σάς παρουσιάζω μία μοναχική ευκαιρία γιά ν' άποκτήσετε δυό άριστοεργήματα.

Η διανομή τών δυό αυτών έργων της Βιβλιοθήκης τώ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ήρχισεν ήδη τώσον διά τούς έν «Αθήνας και Πάρισι» σαρνός, σίας μας, όσον και διά τούς έν τας έπαρχίας, διά τών κατά τόπους Υποπρωκτορείων τώ πρωκτορείου έφημερίδων «Σπ.Τσαγκάρη»

Η ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΤΟΥ ΠΕΙΝΑΣΜΕΝΟΥ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1161)

τό όσσο λίγο έλειψε να τόν πνίξη, ξαναάνεθρε στο στόμα του. Τά μάτια του πλημμύρισαν δάκρυα. Ήρριξε με δύναμη τά δόντια του. Καί ύστερα θρυζήθηκε θυμωμένος με τόν ίδιο του τόν έαυτό: — Ψάρα, λοιπόν, καλλόσκυλο !.. Καί, με μιά άποφασιστική νίσιση, έχωσε καί πάλα τόν κομμάτι τόν κρέας στό στόμα του. Μά δέν μπόρεσε να τόν καταπιεί. Το κρέας έμεινε στό λαιμό του, χωρίς να πηγαίνει ούτε άπάνω, ούτε καί κάτω. 'Ο Γιάννης Κίς άπλωσε τά δύο χέρια του μπροστά. Το ψηλό και ξερακιανό σώμα του έκανε μαριζές στροφές και ύστερα ξεπλώθηκε... Σπατάρισε λίγο, σάν τόν ήμί, όταν τόν βγάδουν στη στεριά κι' έμειν άδύηγο... Κανείς δέν άντελήθη την εξαφάνισι του Γιάννη. Πέρασε άσπαρτήρητη, όπως καί ή παρουσία του στο γλέντι και στη ζωή...
ZSIGMOND MOPICZ

Ο ΠΕΙΡΑΣΜΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1184)

τάλας τί εχε γίνει. 'Ο δακτύλος τού έπεσε από την τσέπη του στό διάσος, και, από μιά σαιτανική σύμπτωση, τόν κόσμημα αυτό έτιγχε να τόν βρη ή γυναίκα άκριβώς εκείνου που κατηγορήθηκε για τήν κλοπή αυτή... Τί έπεσε τώρα να κάνει ή δικηγόρος; Ν' άφήσει να κατηγορηθή ή άθώα αυτή γυναίκα ως συνένοχος τού άνδρός της; Ή Α! όχι! 'Ο δικηγόρος καταλάβαινε ότι δέν θα μπορούσε να άπαρφήξει και τήν δεύτερη αυτή άτμία !.. »Και όμολόγησε στον μαρκήσιο όλη τήν αλήθεια... Καί από τού εξαφανίστηκε από τόν κόσμο... Καί κανείς πιά δέν τόν ξανάδε... «Ατά κάνει ό πειρασμός, όταν δέν μπορούμε να τόν καιατινίζουμε μέσα μας...», ειπε ό ιερέας με θλιμμένη φωνή, τελειώνοντας τήν αφήγησί του.

Τού έφριξα ένα βλέμμα και, χωρίς να ξέρω κι' εγώ γιατί, έκανα τή σέψη ότι πθανόν ό ιερέας αυτός, με τούς άριστοκρατικούς τρόπους, να ήταν ό ίδιος ό δικηγόρος που ζήτησε να έξιλεισθή για τόν άμαρτημά του, εξαφανίζόμενος από τόν κόσμο, κάτω από ένα όρσο...
PIERRE MILLE

Η ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΤΟΥ ΠΑΠΑ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1170)

πόρτα και τόν καταφέρανε να γυρίσει πίσω. —Βρέ, φρέθηκε έτσι στον Πανάγο! τού ειπαν. Σ' αυτό τόν ά- γιο άνθρωπο, που τόσο σ' αγαπάει !.. —Νά μην άνακατείνεται στο ερίθωσ μου, άποκρίθηκε ό παπάς. —Βρέ άμάν, βρέ Παπα -Δούλη !.. —Τίποτα ! Θα βγάλω καμιά ώρα τήν κομπόουρα, και τότε... —Βρέ άμάν !.. Βρέ έλα, Παπα -Δούλη, άπάνω, και δέν σου μιλάει κανείς !.. Βρέ έλα να τού φιλήσης τόν χέρι και να σέ σιωχόρησι ό γέ- ροντας !..

Σέ λίγο ό Παπα -Δούλης ξαναπροσκινοσε τόν επίσκοπο. —Έμια συχωρέμενος, άγιε Δέσποτα ; —Άφού τόν θέλεις... ειπασ. —Νά βρω λίγο τόν παπά ; —Βρέ τον, μά μονάχα τόν Κοιρτασούσι !.. "Έτσι κι' έτσι διαδο- λοχώρι εινε αυτό, ειπε από μέσα του ό Δεσότης. —Πώς ; —Βρέ τον, ειπασ, επιτέλους, λίγο, βρέ εύλογημένο, μά μή τόν...έ- ξευτελής !..
ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΣΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1183)

πως όταν ήμουν ένας μικρό κι' άθώο κορίτσι.Καταλαβαίνετε τώ- ρα ποιά ήταν ή άνταμοιθή μου. "Υστερ' από λίγο καιρό κάνα με τόν γάμο μας... 'Η Λιάνα Ρενιέ σάπασε και κύτταξε στα μάτια τις συγκλη- μένες φίλες της. —Βλέπετε ; τούς ειπε κατόπιν χαμογελώντας. Καμιά δέν ήξερε τόν μυστικό τού έρωτά μου. Καμιά δέν φανταζόταν πως ειχα γλυτάσει από τά νύχια του θανάτου τόν αγαπη- μένο μου. Γι' αυτό, πρέπει να πιστεύετε, ότι κάθε άγάπη, έχει τά μυστικά της και τις τραγικές της περιπέτειες... Κ' ή Λιάνα Ρενιέ άφισε τόν θλέμμα της να πλανηθή πάνω στα σημεμένα νερά της λίμνης.

ΕΝΤΣΟ ΓΚΑΡΙΦΟ

Η ΓΑΤΟΛΑΤΡΕΙΑ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1174)

ποών. Μιά άπ' αυτές τις καλλυτέχνιδες, ή πασίγνωστη Φλωρέ, έχει ένα θαυμάσιο γάτο τού Σιάμ, ό όποιος όταν δέν έχει όρεξι να φάη, κάνει τήν δάμνημ εβεντέττας να χινή δάκρυα πορά και να καλή τόν κ. Σιατέ για να τήν πληροφορήσι για τήν ύγεια τού αγαπημένου της «Μόρου». 'Από τις ιστορίες που σάς αναφέραμε, καταλαβαίνετε βέβαια ότι ή άγάπη των γυναικών προς τις γάτες εινε παθολογική και ότι εινε βιανή να τούς άναστατώσι τή ζωή τους. 'Υπάρχουν μάλιστα περιπτώ- σεις διαγνήρι μ' άσραμή τις γάτες. Ένας σκύλος, π. χ. ειχε ά- ναγκασθή να χωρήσι τή γυναίκα του, γιατί δέν μπορούσε να τή βλέ- πη να ταΐζη τή γάτα της, ή όποια γάμψε τά πάτια με τις τρίχες της και έχωνε τά πόδια της στις σάλλτες !.. 'Ο κ. Σιατέ, τέλος, μας έδηλωσε, μ' άπόλυτη μυστικότητα, ότι αν θέλη κανείς να ησυχάσι από τούς κωνιάδες της γυναίκας που, να της χαρήσι ένα γάτο κι' να σκύλλο ! Δισσεβάζοντας μαζί τους έκεινη, δέν θα έχη καθόλου τόν καιρό να μιλήσων με τόν σύζυγό της, και έτσι λα ζούν άγαπημένα, όπως τόν μήνα του μέλιτος. Δέν έχουν λοιπόν και ό άναγνώστες μας παρά ν' άκολουθήσουν αυτή τή συμβουλή τού Παρισίου γιατρού, ό όποιος κάνει χροστές δου- λειές περιτοσιόμενος τις γάτες και τούς σκύλους των γυναικών της ά- ριστοκρατίας.

ΑΝΤΡΕ ΣΑΡΙΑΝΤΕ

ΤΑ ΚΑΤΕΡΓΑ ΤΗΣ ΜΑΙ'Η' ΓΟΥΕΣΤ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1179)

ή μοικρία γήσασα. Αύτοι μ' έμαθαν ασοποβολή, σ' ένα ύπόγειο τού Μπροντοναί, όταν ήμουν άκόμη μιá άσμαντη χροετρία !.. Κ' άνέθηκε πάλι στη βίβλα της, ιυλαρισμένη που της δόθηκε ή ευκαιρία να γελάσι γλάρα με τούς αστυνομικούς της. 'Η Μαίη Γουέστ κατάνω, μ' ένα κωμικον ύφος, γύρισε και μου ειπε : —'Αγαπητή μου φίλη, αυτή ή ζωή θα με πεθάνη !.. Καταλαβαίνω πως θα γίνω νευραθενική. Φαντάσου ότι δέν μπορώ να δδ ούτε τόν φίλο μου. Καί δειχνοτάς μου τούς άγριους φουροσ της, τούς ντέτικιό της, όλοουθιάς της, μου ψιθύρισε με χιούμορ : —Μού άρεσε πάντα να έχω έναν άνδρα στο σπίτι μου. Ποτέ όμως τέσσερες «στρωτοίδες» !.. Κι' ή Μαίη Γουέστ ξεπλώθηκε στο ντιβάν της κι' άναψε τόν εικοστό σιγαρέττο...
ΛΑΟ ΛΑ ΜΠΟΥΝΑ

ΠΩΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΟΝΤΑΙ ΟΙ ΚΑΚΟΠΩΙΟΙ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1178)

φρσε τούς ενόρχους να σπιεσθούν για τήν έκδοσι της άποφάσεως. Σίμαρνα με αυτήν ό 'Αντρέ Σεριέ στέλνονταν για βίλη του τή ζωή στη Γουάννη, γιατί θεωρήθηκε ως ένας από τούς πιο τρομερούς έγ- κληματίας. Σίμαρνα λοιπόν με τις παρατηρήσεις των έγκληματολόγων, οι κλέφτες, οι σασιδιστά, οι πλαστογράφοι, οι έμμησται, οι άπατεσνες εινε κατά 80 ο)ο κωχκετικοί, με λεπτά χέρια που έχουν μιá υπερβολή διαφανεία. 'Όσο για τούς άνθρωποκόττους, τούς αμοιόδρους κω- κούργους και τούς θαναώσους έγκληματίας αυτού, κατά 80 ο)ο, εινε γεμάτοι δύναμη κι' έχουν άθλητικό σώμα. Καί σίμαρνα μ' αυτές τις παρατηρήσεις, θαδίζον πάντα τα λαγονικά της Γενικής 'Ασφαλείας για ν' άνακαλύθουν κάθε μυστηριώδη κακοποιό. Καί τις περισσότε- ρες φορές τά καταφέρουν. Στη Νέα 'Υόρκη, άντιθέτως, έφαρμό- ζουν τή μέθοδο των βασανιστηρίων. Μά, ως γνωστόν, δέν εινε τόσο αποτελεσματική ή μέθοδος, ή όποια στριζέται πάνω στις παρατη- ρήσεις των επιστημόνων στη σωματική και στη πνευματική ανάπτυξη των κακοποιών.

ΤΖΩΝ ΠΗΡΣΟΝ

ΓΕΛΑΤΕ ΟΣΟ ΜΠΟΡΕΙΤΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ, ΓΕΛΑΤΕ!

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 1194)

πολύ ! Καί τότε κατάλαβα ότι ό άνθρωπος της χώρας του γελούν μόνον όταν σκεφθούν πολλές μέρες τ' άστεια που θα τούς πητε !.. Μ' αυτό έμένα βέβαια δέν μ' ενδιαφέρει. Το σπουδαίο εινε ότι κα- τορθώσω πάντα να γελάω πάρα πολύ κι' έτσι βόηθα τήν ύγεια μου και άνάσσει τα νεύρα μου, που από τή δουλειά των εσοτήτων ειχαν έξασ- θενηθεί πάρα πολύ και κόντεναν να με κάνουν άληθινό νευρικόπατο. Γι' αυτό σάς δίνω μιá συμβουλή : Γελάτε, γελάτε πάντα... Το γέλιο εινε τόν καλύτερο φάρμακο για τις άρρώστες της ψυχής και τών νεύ- ρων μας.
ΖΑΝΝΕΤ ΜΑΚ ΝΤΟΝΑΛΤ